

Rianne mag voor haar werk naar het buitenland

'KIES IK VOOR MIJN DROOM OF VOOR HEM?'

Rianne (27) krijgt een geweldig aanbod van haar werkgever: ze mag twee maanden naar Noorwegen om mee te werken aan een project. Maar sinds kort heeft ze een vriend en die is niet zo enthousiast over dit aanbod. Sterker nog: ze heeft het vermoeden dat haar relatie dit niet zal overleven. Wat moet ze doen?

Maurice zat al op me te wachten in het restaurant. Gelukkig maar, want ik barstte bijna uit elkaar van vreugde. Ik kon niet wachten om het goede nieuws met hem te delen. Voordat ik ging zitten, gaf ik hem een kus, met een brede glimlach om mijn lippen.

'Wow, er is iets wat jou erg vrolijk maakt vandaag,' merkte Maurice lachend op.

'Jazeker!' zei ik opgetogen, en nog voordat ik goed en wel aan tafel zat, begon ik te vertellen wat me zo blij maakte. Die dag had ik goed nieuws gekregen op mijn werk. De kans was groot dat ik een paar maanden naar het buitenland kon om aan een project te werken, samen met een collega. Noorwegen. Voor kost en inwoning zou gezorgd worden, ik hoefde alleen maar akkoord te gaan, als de opdracht eenmaal door zou gaan. Dit was precies de reden waarom ik bij dit bedrijf was gaan werken, zij opereerden over heel de wereld en het was mijn droom om eens voor langere tijd in het buitenland te zijn.

'Over twee weken hoor ik of het definitief doorgaat,' besloot ik mijn verhaal. Glunderend keek ik Maurice aan.

'O, oké. Leuk,' reageerde hij mat.

Ik fronste mijn wenkbrauwen. 'Je klinkt anders niet zo enthousiast?'

Hij schoof wat heen en weer op zijn stoel en vermeed het om me aan te kijken.

'Tja ach, ik zou er niet aan moeten denken, zo lang in het buitenland,' zei hij.

'Zo lang is het nu ook weer niet hoor, twee maanden,' antwoordde ik. 'Maar lang genoeg om te ervaren hoe het is om te leven in een ander land. Dat lijkt me super.'

Hij knikte en keek naar zijn glas dat hij in zijn handen hield.

'Vind jij het niet lang dan?' Plots keek hij op en keek hij me

indringend aan. 'Ik vind het wel lang voor ons, hoor. Twee maanden zonder elkaar.'

Daar werd ik even stil van, ik wist zo snel niet wat ik moest antwoorden en ik was blij dat de serveerster aan tafel verscheen om de bestelling op te nemen. Daarna begon ik over iets anders en de rest van de avond vermeden we het onderwerp Noorwegen. Ik hield een naar gevoel over aan de reactie van Maurice, ik had gehoopt dat hij wat enthousiaster zou zijn. Die avond sprak ik er niet meer over. We sliepen samen en de volgende dag namen we uitgebreid afscheid. We zouden elkaar drie dagen niet zien, want ik zou naar een familiefeest gaan in het zuiden van het land. Daar waren ook mijn twee zussen, die ik meteen het goede nieuws vertelde. Carmen, mijn oudste zus, vloog me meteen joelend om de nek. 'Wow, Rianne, naar het buitenland, wat gaaf!'

Ook mijn andere zus, Judith, feliciteerde me uitgebreid. 'Gaat je nieuwe lover met je mee?' vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat gaat waarschijnlijk niet eens met zijn werk.'

'Wat vindt hij ervan?' vroeg Carmen.

Ik haalde mijn schouders op. 'Reageerde hij maar net zo enthousiast als jullie. Dat deed hij niet.'

Carmen keek me vragend aan. 'Als hij het niks vindt, ga je dan alsnog?'

Judith kwam ertussendoor. 'Natuurlijk gaat ze dan! Carmen, ze hebben nu net een paar maanden met elkaar! Daar ga je zo'n kans toch niet voor laten lopen?' Er ontstond wat gekibbel over mij en Maurice tussen mijn twee zussen. Ik hield me op de achtergrond, want plots spookte door mijn hoofd: wat als het me mijn relatie gaat kosten. Zou ik dan gaan of zou ik blijven voor hem?'

'Sinds twee weken weet ik zeker dat ik naar Noorwegen kan. Ik heb ja gezegd, al kan ik altijd nog terug. Ik twijfel nog steeds of ik het wel moet doen. Was de reactie van Maurice al ontzettend lauwtjes bij de eerste mededeling, nu, een maand later, is er daarin niets veranderd. Het is leuk, liefdevol en gezellig tussen ons, maar als ik het over Noorwegen heb, zegt hij niks. Ook niet als ik vraag of hij langskomt of zinspeel op wanneer ik weer terugkom.

Eén keer zei hij iets waarvan ik schrok. 'Als onze relatie dat overleeft...' hoorde ik hem mompelen toen ik het over mijn avontuur had. Daar klonk niet veel vertrouwen uit en het maakte me onzeker.

Ik probeerde erop door te gaan, maar in plaats van het mij uit te leggen begon hij me te zoenen en binnen vijf minuten lagen we naakt in bed. Hij weet wel hoe hij me moet bespelen. Ik vind Maurice echt leuk, ik zou oud met hem willen worden, maar hoe hij daarover denkt? Als we het al niet eens over mijn vertrek kunnen hebben? Het lijkt erop dat hij geen zin heeft om te wachten, dat gevoel heb ik heel sterk. 'Dan is hij dus niet je grote liefde,' zei mijn zus Carmen stellig toen ik dat zei. Ik zie dat anders. Als we wat langer bij elkaar zijn, hebben we echt wel de kans om elkaars grote liefde te worden. Nu is het nog pril, maar we passen goed bij elkaar en we hebben het fijn samen. Ik ben alleen bang dat hij die twee maanden als een grote hobbel ziet.

Ik word ontzettend onzeker van zijn stilzwijgen. Moet ik dan maar niet gaan en hier blijven, om het risico te voorkomen dat het misloopt tussen ons? Of moet ik boven alles mijn droom waar zien te maken, ook al verdwijnt de liefde daarmee misschien uit mijn leven?" ■